

[Socialministeren.]

virkelig er gjort for Landbruget ved Devalueringen, ved Valutacentralen, som er oprettet efter Ønske netop fra det ærede Medlems Partis Side, og al den øvrige Lovgivning: Kornlovgivning, Kødordning, Flæskeordning, Kartoffelmelsordning, Sukkerordning. Jeg kunde fortsætte ud over alle disse praktiske Ordninger, der fordyrer Livet for den øvrige Del af Befolkningen her i Landet til Fordel for de danske Landbrugere, og gaa over til alle de Love, som er gennemført om direkte økonomisk Støtte til Landbruget. Hvis det ærede Medlem til Vælgerbefolkningen, som han i Virkeligheden som ansvarlig Rigsdagsmand staar her og taler til, havde nævnt, at vel havde Regeringen gjort alt dette, men at det efter det ærede Medlems og hans Partis Opfattelse ikke var tilstrækkeligt, saa kunde jeg have forstaaet den Tale, og saa mener jeg i øvrigt, at vi ogsaa kunde være kommet paa Talefod med hinanden. Men saa længe man fra den Side fremstiller Forholdet, som om Landbruget altid har været og i Dag er det eneste ubeskyttede Erhverv i dette Land, medens Byerhvervene har været og altsaa endnu skulde være beskyttede ud over alle rimelige Grænser, er det ikke en rigtig Fremstilling af de faktiske Forhold. Enhver, der kender til Danmarks økonomiske Politik gennem Menneskealdrer, ved, i hvor høj Grad der ved Afslutningen af alle Aftaler, ved alle Toldforhandlinger, ogsaa før den Kriseperiode, vi nu er kommet ind i, er taget det videst mulige Hensyn netop til det Landbrug, der meget rigtigt har været Landets bærende Erhverv. Netop denne Politik har medført, at for vort Lands Vedkommende har man i højere Grad end i næsten noget andet Land undladt at støtte Industriens Udvikling, saadan at der her i Landet kunde skabes den størst mulige Beskæftigelse i Industrien.

Man har ikke kunnet blæse og have Mel i Munden paa een Gang, og den Politik, som er blevet ført, den har i hvert Fald ikke i de Aar, der er gaaet, medens Venstre havde den politiske Magt her i Landet, været til Skade for Venstre eller dets Vælgere, og hele den Politik berettiger under ingen Omstændigheder det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen til her at fremstille det saadan, at Landbruget er det helt forsømte Erhverv, medens de andre Erhverv paa Landbrugets Bekostning nyder alle mulige Goder. Det vilde ogsaa være det største Mistillidsvotum netop til Partiet Venstre, hvis det ærede Medlems Paastand var rigtig. Der har jo ikke været socialistisk-radi-

kalt Flertal her i den samlede Rigsdag før nu for ganske nylig. Partiet Venstre kan ikke fralægge sig for alle de Aar, som er gaaet siden 1901, Hovedansvaret for hele den økonomiske Udvikling i Danmark, og naar man kan paavise, at denne Udvikling i saa høj Grad, som den er blevet, blev lagt til Rette til Fordel for Landbruget, ja, saa er det for saa vidt til Ros for Venstres Politik netop paa dette Omraade. Men at staa op og, fordi man for nogle Maaneder siden har mistet Flertallet i Landstinget sammen med de Konservative, nu ville give det Udseende af, at der overhovedet aldrig nogen Sinde er sket noget til Fordel for Landbruget, det synes jeg dog, man skal lade være med. Man naar jo ikke det Resultat at overbevise Vælgerne. Nej, man naar det Resultat, der har ført til Venstres Tilbagegang i Vælgerbefolkningen, nemlig at man ved den Art fuldkommen urigtig Tale taler sig alle tænksomme Vælgere fra. Det er det, som er sket.

Saa talte det ærede Medlem om Landbrugets Arbejdskraft, og her er jeg ogsaa nødt til at anholde Overdrivelser. Der blev i September Maaned 1935 foretaget en Undersøgelse, gennemført paa den Maade, at man spurgte Landbrugets Arbejdsgivere, hvad de havde manglet af Arbejdskraft i Foraarsmaanederne, og man naaede den gang til det Resultat, at en Fjerdedel af samtlige Landbrugsejendomme, der anvender fremmed Arbejdskraft, skulde have manglet Arbejdskraft i Foraarsmaanederne.

Jeg skal ikke komme ind paa selve dette Tal, som jo i sig selv, efter alt hvad der senere er kommet til at foreligge, synes ganske urimelig højt, men i 1936 blev der fra den offentlige Arbejdsanvisning skrevet ud til 71 000 Landbrugere af dem, der anvender fremmed Arbejdskraft, og sagt til dem: Hvis I mangler Arbejdskraft, vær saa saa elskværdig at ringe eller skrive til den offentlige Arbejdsanvisning. Det er jo det, vi har den offentlige Arbejdsanvisning til, den betaales af det offentlige, og det maa være Hensigten, at Befolkningen, naar man staar og mangler Arbejdskraft, ogsaa skal henvende sig dertil og gøre opmærksom paa, at man mangler Arbejdskraft.

Og hvad er der saa sket i 1936? Der er sket det, at den offentlige Arbejdsanvisning har modtaget 3 374 Henvendelser fra Arbejdsgivere paa Landet om fast Medhjælp, altsaa fastlønnede Medhjælpere, af hvilke man ønskede 23 000 Aaret i Forvejen. Den offentlige Arbejdsanvisning var i Stand til at anvise 2 288, hvilket vil sige, at 85,6 pCt. af de Ordre, der blev afgivet til Anvis-